

Зміст

Початок історії.....	5
Поява Гермеса.....	10
Сімейні стосунки	13
Біля комори.....	16
Випадкове відрядження.....	19
Жентельменська угода	23
Політ Орла.....	26
Спогади	27
Досвітня дівчина	30
Халепа	34
Під дією амброзії.....	36
Похмілля Ероса	39
Інша халепа	42
Зустріч з андрогінами	43
Інспекційна перевірка.....	46
Втеча	49
Спокуса Гери	52
Стара любов.....	54
Допомога Гефеста	57
Зцілення Геракла	59
Місячна спокусниця	62
Прохання Вакха.....	66
Жага помсти	70
Види кохання	73
Забаганка Гідри.....	77
Переляк.....	80
Пошуки втікача	83
Допомога сина	85
Життя в Тартарі.....	88
Наївний та лукавий.....	89
Кревні узи	92
Жахлива помста.....	96
Маленька брехня	99
Пристрасті з Еросом	101
Нерівноцінний обмін	103
Несподівана зустріч.....	106

Остаточна перверсія	110
Чарівне підземелля	113
Старі друзі	116
Спокушання Геракла.....	119
На півночі.....	121
Кохання?.....	123
Аполлон у вигнанні	126
Злість.....	128
Гризоти сумління.....	130
Епілог	132
Глосарій	133

Олександр Малий

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИ (ΨΑ)

Давньогрецькі побрехеньки

...а двір Зевса, як будь-який двір, був сповнений інтриг, пліток, підступів, заздрощів, прихованих і явних пристрастей. І любов була єдиним гідним заняттям. Не треба було мати геній Епікура, щоб зрозуміти, що боги Олімпу людьми і світом не займалися. Земля була для них лише непоганим місцем розваг.

Ян Парандовський

Початок історії

Працьовиті люди цей час називають днем, але в нас ще ранок. Добре, назвемо його пізнім ранком. Еос вже казна-коли збила пухкі хмаринки своїми легкими рожевими пальчиками й ті застигли біля обрію — чекають на подих вітерцю. Але ніякого вітру ще немає, бо Зевс вчора дав вказівку: «Зранку ні при яких обставинах не турбувати, навіть якщо прийде повний кабздець». Через цю обставину Еол і чекає відмашки. Не хоче він порушувати наказів Голови, бо знає, що за це буває. Зевс нервовий, хоча й справедливий. Тому на самісінькому вершечку Олімпу панує тиша. Півні тримають свої дзьоби з останніх сил, у свиней вже третю годину кишки дулі крутять одна одній, але й вони мовчать, не кувікають. Всі знають на що здатен Зевс, коли його хтось не послухає.

В цьому місті... Та ні, яке це місто, але й не можна сказати, що це село — свині ж не бігають вулицями. Таке собі тихе містечко в самісінькому центрі пласкої Землі. Чому ж тут панує тиша? Тим, хто не розуміє, можна й пояснити:

тут тільки-но вчора ввечері закінчилося чергове довготривале свято, через це так тихо навкруги. Бо похмілля — то найстрашніший час доби.

В самісінькому центрі центра височіє мармурова хатинка, в ній ще лишилось трішечки нічної прохолоди. В численних блакитних тінях від колон блищать свіжі уламки амфор — добряче погуляли тут вчора. Між колонами гуляє, лякаючись самого себе, якийсь гуркіт. То не каміння сиплеться зі стелі, то Зевс хропе. Він тут лишився ще з вечора. Раптом хропіння припиняється, немов хтось його вимкнув. Зевс розплющив одне око, потім, після кількох невдалих спроб, нарешті розплющилось і друге око. Зіниці поволі почали вивчати ситуацію навколо. Роздивившись все навкруги, Голова Олімпу з великим зусиллям трохи підійнявся, поклав під лікоть м'якеньку подушку та змінив свою позу. Але на троні з мармуру сидіти дуже незручно, скільки подушок не підкладай, хоч і дуже престижно. Зевс не відчуває затерплі ноги й руки, а голова взагалі не його, інакше б чого їй так боліти.

— Нарешті скінчились, — просипів Зевс пересушеним горлом і зрозумів, що його стомленому організму не вистачає вологи. — Не може бути, щоб нічого не лишилось, — пробуркотів він і підійнявся над усім безладом.

В полі зору не було жодної вілілії амфори. Тоді Зевс нахилився, пошарудів рукою під треном і витягнув звідти повнісіньку, ще закорковану амфору. Рішучим рухом він витягнув зубами корок, виплюнув його й припав до горлечка посудини порепаними, сухими губами. Хатою поширилось булькання і було видно, як із перегіканням рідини з амфори до організму почали розгладжуватися зморшки й розчинятися синці під очима. Ось на що здатен вчасно заничкований олімпійський нектар.

Після цього Зевс спробував пригладити чуба п'ятірнею, розчесав закошлячену бороду із залишками вчорашніх наїдків і почав по-діловому, тобто з-під лоба, оглядати

вітальню. Тут за останні п'ятнадцять хвилин нічого не змінилося.

— От виродки, Голова вже на своєму службовому місці, а їх десь чорти носять, — пробурмотів Зевс собі під носа, потім підійняв до голови спустошену амфору та потрусив її, в надії почути приємне булькотіння, але цього разу дива не трапилось. Амфора з малюнком, на якому було зафіксовано тринадцятий подвиг Геракла¹, з дзенькотом розлетілась шматочками по приймальні. — Диктатури від мене дочекаєтесь, — гаркнув самозаведений Зевс і щосили вдарив кулаком по підлокітнику свого престолу.

Вдарив і схопився руками за голову — наслідки гулянки ще не залишили організм. Не має значення, чи ти мешканець верхівки Олімпу та живеш за хмарами, чи звичайна людина, яка щодня копірсається в городі — похмілля однакове для всіх. Щоб якось відволіктися від свого хворобливого стану, Зевс почав шукати свіжу пресу. Спочатку поглядом, потім підвівся й пірнув під трон. «Вісник Олімпу» вперто не знаходився. Навіть не свіженький, а й тижневого ніде не було видно.

— Мабуть, вчора багато тараньки було, бо всі газети кудись використали, — долинуло невдоволене буркотіння з-під престолу.

В цей час, з-поміж прямісіньких блакитних тіней від колон вималювалась чиясь скуйовджена тінь. Почувся тихенький цокіт і знову тиша. З-за мармурового стовпа з'явився величезний дзьоб. Вигулькнув і зник. Знову тихеньке цокання — це від однієї до іншої колони, зі спритністю

¹ Цар Фесній не захотів псувати свій царський рід кров'ю звичайних людей. Коли молодий Геракл прийшов до нього на чарочку нектару, той провів через ліжко героя 49 своїх дочок. Вночі усі дівчата йому вважалися на одне лице й він вирішив, що то була одна, але дуже невгамовна донька. Тільки коли через дев'ять місяців йому повідомили, що він став батьком 51 немовляти, Геракл очманів. З тих пір герой і запив.

диверсанта, пересувався все ближче до Зевса його вірний другяка Орел. Тим часом Зевс припинив марні пошуки бодай якоїсь газетки й знервований всівся на подушки, які прикрашали собою трон. З його голови звисали пасма павутиння, яке він вдало позбирав в затишних закутках вітальні. Роздратований бог змахнув рукою пилюку з іншим мотлохом. Мабуть, в цей час Мойри вирішили трохи побешкетувати, тому що протяг, що гуляв хатою, підхопив хмаринку пилу та поніс залюю. Поніс і приніс прямо до дзьоба Орла, який зачався за колоною, вдаючи з себе якесь зовсім не тутешнє опудало. Пилинки почали лоскотати ніздрі птаха і врешті-решт викликали гучне чхання. Задумливий Зевс від несподіванки, наче вжалений, аж підскочив догори.

— Хто там ховається? — фальцетом крикнув він, потім відкашлявся і додав вже своїм звичайним басом: — Негайно виходь, а то блискавкою як захерачу, то добавки просити не будеш.

Навпомацки громовержець почав шукати блискавки, але на звичному місці їх не було. Зевс скося подивився, щоб упевнитися у відсутності зброї, проковтнув клубок, що звідкілясь з'явився у горлі, та знову гаркнув:

— Виходь, я тобі наказую!

З-за колони вийшов Орел. З пониклою головою він старанно вивчав візерунок з тріщинок на підлозі біля своєї ноги.

— Тю, то це ти, — видохнув Зевс і знову сів на подушки. Через деякий час, він повністю опанував себе, вмотивувався зручніше й почав стидати похнюпленого Орла. — А ти знаєш, котра зараз година, соколику мій? — Орел здогадувався, але мовчав, бо вважав, що це риторичне питання. — Чого мовчиш? Немає що відповісти? Теж мені товариш. Я тут зрання керую Всесвітом, а всім іншим на це начхати. Таке враження, що не я тут Вседержитель, а... А оті... Коротше, де ти був?

Орел ще з більшою зацікавленістю вивчав свої кігті, наче вперше їх побачив. Зевс грізно продовжив:

— Немає що відповісти?

Орел ствердно захитав головою.

— А якщо до борщу кину? — єхидно запитав Зевс.

Орел позадкував і вирячив на громовержця перелякані очиська. Він, як ніхто інший, знав, на що здатен Зевс.

— Шуткую, шуткую, — посміхнувся у бороду Зевс. — Зараз мерщій на базу за блискавками. Одне крило тут, а інше — там. Зрозумів?

Орел ствердно замотиляв головою, з його черепа почувся гуркіт пересушених мізків. Висолопивши від старанності язика, він побіг виконувати завдання. Зевс провів товариша глумливим поглядом, потім смачно потягнувся і вдоволено промовив:

— От і почався новий робочий тиждень... Нічого не змінюється у Всесвіті.

Поява Термеса

На подвір'ї поступово починався движняк. В полі зору з'явилися незграбні гекатонхейри. П'ятидесятиголові та сторукі первістки матінки Геї нічого не могли робити, окрім простих справ. Їх наймали як садівників та двірників, бо на більше вони не були спроможні. Але тільки вони, користуючись своєю силою, могли привести до ладу той гармидер, що лишався після кожної гулянки. Гекатонхейри повільно просуvalися кожен своєю стежкою. Їх вузлуваті руки підмітали мармурові доріжки, збирали пусті амфори, підіймали та знову ставили на постаменти статуї богів, підстригали кущі та збирали гілки лавровишні для плетіння вінків лауреатам. Голомозі голови, що стирчали, наче мерзенні квіти з моторошного та дивного квітника, тихенько лаялись одна з однією, бо не всім перепала якась робота. З монотонного гудіння почулися окремі викрики: